

Eestimaa kui minu võimalus

Lugupeetud kuulajad ning kohalviibijad!

Jalutasin kord lumisel metsateel ning korraga, mõeldes olukorrale, mis meid, kui eestlasi hetkel muretsema paneb tekkisid mul küsimused- mis on puudu õnnelikkusest ja rahulolust? Miks me ei väärtusta võimalusi, mis on meile antud? Tollel hetkel teadsin, et see kõik algab eelkõige iseendast, sest muutused algavad minust ning ma pean, ei, mul on vaja seda teha, et mitte alla anda. Jalutuskäigul metsas takistas mu teed mahakukkunud puu. Nüüd oli küsimus- kas minna ümber, tagasi või ronida üle? Muidugi tuleb takistus ületada ja kindlalt edasi liikuda.

Mul on võimalus muuta iseennast. Olla olemas enda sõpradele, lähedastele ja tuttavatele. On võimatu armastada maailma enda ümber, kui ei armastata iseennast. Ma soovin, et inimesed märkaks ning aitaks neid, kelle elutee ei ole olnud kõige helgem. Annaks endast parima, et muuta ka Eesti tulevikus kohaks, kus kõigil inimestel oleks hea ja turvaline olla. Jah, seda ei saa teha nüüd ja kohe, kuid see on võimalik, astudes pisikesi samme selle suunas. Ma olen kuulnud inimestelt, et mis see minu panus ikka loeb, seda pole märgata, aga uskuge mind, et iga inimene on vajalik.

Mul on võimalus olla mina ise. Milleks põgeneda selle eest, kes ma tegelikult olen? Ei tasu end varjata, tuleb julgeda erineda, sest kõik inimesed on omapärased ja see teebki Eesti riigi eriliseks. Mulle väga meeldis ning see jäi ka mu hinge, kuidas üks inimene vestluse käigus ühe äärmiselt mõtlemapaneva küsimuse esitas ning see kõlab järgnevalt -kas sina oled proovinud leida endas üles see väike laps, kellel olid suured unistused ning kes oli alati valmis proovima uusi väljakutseid? Ta on keegi, kes ei karda erineda, läheneb olukordadesse loominguliselt, ta jääb iseendaks ning kes kuulab ennekõike oma südant. See mõte on minuga alati kaasas ning siinkohal ma väga soovin, et kõik leiaksid endas selle lapse üles ning kui enese seest on kuulda kasvõi vaikset häält, kes ütleb: “Palun, ära unusta mind!”, siis kuulake teda, tal on õigus. See võib olla midagi, mis on samm lähedamale just sellisele tulevikule nagu inimene seda ise soovib. Kui leian endas selle lapse üles, siis võin julgelt väita, et just selline ongi tegelik mina. Võimalus aktsepteerida ennast just sellisena nagu ma olen, sest

kõik inimesed on imelised, mitte keegi pole kellestki halvem. Miks kaetakse tegelikkust maskiga, kui selle all on peidus midagi väga erilist?

Kõigil on võimalus vaadata maailma just sellisena nagu me ise sellest unistame. Jah, elus on palju kohutavaid hetki ning keerulisemaid aegu, aga see ei tähenda, et inimestel puuduks usk ja lootus. Iga inimese sees on olemas üks, mille taga on peidus midagi väga sügavat ning tähendusrikast. Kui avasin endas selle ukse, siis see vaatepilt võttis mind sõnatuks-see oli täis armastust, taevasina, helgust ja võimalust olla mina ise. Üha sügavamale enda sisemusse astudes ja seal ringi vaadates taipasin, et osake Eestit elab ka minus, seega on Eesti nagu inimene, kellel on omad mõtted, tunded, arvamused ning emotsioonid-viimased on minu jaoks kõige erilisema tähendusega. Kui meil, eestlastel läheb hästi, siis ta rõõmustab koos meiega ning kui on keerulisemaid aegu, siis on ta meie kõrval alati toeks ning näitab meile valgust, et kõik on võimalik.

Meie, eestlased oleme andnud võimaluse kodumaale ning ta on ehitanud oma tee meie südamesse. Märgakem ning väärtustagem seda võimalust! Hetk, mida märkame, on see, mis tärkab-just see kirjeldab meie suhet Eestiga. Tihti me otsime lootust ja unistusi kaugelt, kuid seisatame korraks ning avame silmad ning vaatame maailma, mis meid ümbritseb ning mis on käega katsutav-vahel on just see, mida me tegelikult otsime ning ootame otse meie silme all.

Meil, eestlastel on võimalus ületada takistused kui mahakukkunud puu metsateel, kuid selleks on meil vaja jõudu ja visadust. Kuulen igapäevaselt, et inimesed soovivad muutusi, sest kõik oleks justkui halb. Siinkohal arvan, et kõik inimesed on suutelised Eesti tulevikku panustama ning andma endast parima, sealjuures rahulolu säilitades. Igaühe sees on olemas lootusekiir-tuleb julgeda teha muutusi ning mitte karta neid! Kui ei proovi, siis ei saagi teada, kas see oli hea otsus või saaks kuidagi teisiti.

Armas Eesti, ma olen uhke Sinu üle ning ma olen tänulik, et Sa pole alla andnud, annad meile, eestlastele võimaluse elada Sinu ehitatud majas, mis on hubane ja täis armastust, aitäh, et pakud meile mitmekülgset ning turvatunnet! Paljud inimesed maailmas küll ei tea, kus kohas Sa täpselt asud, aga mina leian, et sellel pole tähtsust, meie teame, kus me Sind leiame ning see ongi kõige tähtsam! Kui armud, siis tardud- see lause kirjeldab meid, kui eestlasi ning on põhjuseks miks me Sinu juurest ei lahku ja kui kaugenemegi, siis leiame tee alati

tagasi. Mõeldes eelnevale soovin ma tsiteerida A.H.Tammsaaret: “Suurim õnn on armastus...” ning see on miski, mis on omapärane meie kallile Eestile!

Ilusat Vabariigi aastapäeva!

Täna kuulamast!

Miia Krips 10.H